

tornyát üte meg s valószínű, hogy ugyanekor egy másik esett az égő lángok közé is. A toronyba csapott villám menetelének iránya igen csodálatos lehet, én azt ki nem tanulhatam; legyen elég tehát csak annak még látható eredményét megemlíteni. A torony déli oldalán, a bádög tető ereszé alatt az óra köre s nevezetesen a kettős szám felett terjedelmes helyen zuzás látszik a parkányon, mely kétségeken kívül a villám munkája volt; de hogy itt átlukasztotta volna a falat, annak sem nyoma, sem hihetősége nincs. Ezen alul sem mi nyoma nincs a villámnak, egészen a harangok alatti osztályig, itt már az óraház deszkázatának egyik szegletét hosszúra lehasította; egy mintegy kétórházi magasságu lépcsőzetnek mintegy negyedét, (ideértve a kemény s mintegy 8 ujnyi széles s 6 ujnyi vastag gerendázati egy részét is szét zúzta, a kisebbik órákölöczkövet ketté hasította. Ezen túl, hasonlóan a déli oldalon, látszik zuzásnak, sőt a falba bementének nyoma, hol dült irányban mintegy egy órházi hosszú lyukat ütve a fal belsejében, egy ablak felső boltozatánál kijött, s annak óráit elolvastván, tüveit megfűstöltvén, egy öreg ember hiteles szemtanúsága szerint, a földbe rohanna elenyészett. A toronyban a villám beütésének percében a harangok zugása megszűnt s a két harangzó magánkülön s eszmélet nélkül vészorgott le a toronyból. Az egyik, kinek haja, társának állítása szerint, a villánytól szikrázni látszott, szinte halálos beteggé lőn.

Ezen ily közel veszély legkevésbé sem gátolá, sőt buzdítá a tűzoltók működését, kik itt oly egyedül voltak, hogy rajtok kívül tíz ember alig foglalkozott az oltással. Ennek eredménye volt az is, hogy az oltó gépek vízzel a kutak és vizeshorodók hiánya miatt, felette szűkön láttathattak el; migyen maga a természet bőven nem szolgáltatá a vizet s záporból gyűlt patakokból, városi dolgozó kezek hiánya vala annak oka is, hogy a város derek és tökéletes nagy tűzoltó gépe munka és házson nélkül elnagyatva állott volna, ha ezen is a tanulóifjak nem működtek volna.

Nem is csoda, hogy e rettenes veszedelem idején minden családapa és családtag övéi mellett maradt, bátorítván és vigasztalván azokat s nem tudta, hogy mely percében sújt le a villám az ő feje felett. Épen ezért különös elismerést s dícsőséget érdemelnek azon keves hadi és polgári főtisztviselők, kik jelenlétükkel nemcsak emberszeretetőket bizonyítottak be, hanem a munkálkodó tanuló buzdítására is nem keveset tettek, kiknek nemes elszántságából legyen szabad egypár adatot legközelebbi tapasztalásomból felemlíteni.

„Vojuk be ide a gépet!“ kiáltanak mintegy parancsolva az ifjak, vezetőjökhez; két óra közbe mutatva, hol a távolság csak kétórházi vala. „Az nem lehet, mert halálos veszélylél jár s különben is sikertelene lenne,“ felelt vezetőjük. Nem ért semit e megintés; bevonták a gépet a kívánt helyre s előbb összcsepszták s lángok fejké felett, mint onnan csak egy lépést is tágitottak volna. Az utolsó órá háttamegett igen czélszerű állomást foglaltak el egyik oltógéppel, de a vastag füst csakhamar veszélyesen előzölde e helyet. „Menjenek ki innen a gyengébbek!“ „Huzzák a gépet!“ kiált hozzájuk több ízben vezetőjük s órák megkettőztetett munkával felelték; s előbb elenyészett a füst és láng, mintsem ók egy lépést is mozdultak volna. Másrészt az égő fedél házába és annak padjára hatolt, részint némely javak megmentésével, részint a még fent s egészen levő fedél lehányásával foglalkozván.

Ugyanezen éjjel s ezen viharban még igen sok helyre leütött a villám a városban és a vidéken, de gyújtó tudommal egy sem volt.

A »DEBRECZEN« TÁRCZÁJA.

A FÉNYÜZÉS.

Társadalmi életünk megizmosodott bálványá, melyről mindenki kárhözátólag szól, s melynek mindenki áldoz.

Halálos ellensége az egyszerűségnek, melytől rég eltemetett s melynek sirja felett diadalmi jelvény gyanánt emelkedik a magasságban, mint gloriétte, büszkén ragyogva és a halandókra, kiket bükkörébe vont.

Pezsgő véru, ezérfele csáppal bíró szörny, mely magához ölel és agyon szorit.

Korunk Molochja, melynek igen sokan nemcsak összes vagyonukkal, hanem erkölcsükkel s jellemükkel áldoznak osztály különbség nélkül.

Társadalmunk leggyőzhetősebb hatalmassága, a mely nem kérleli, mennyi a jövedelmünk, az emberi osztály melyik részéhez tartozunk s mily arányban járulunk a közteherviseléshez, hanem sokszor kiveszi az ehez szájából a falatot, lepusztítja a család fájáról a koronát, lopni és gyilkolni tanít.

Es mi ily hatalom ellen szálljunk sikra gyenge tollunkkal, még arra is bizonyos kildással, hogy a bálványozók kikacznag? Mídon alig van lap, melyben százszer és ezerszer ne irtak volna e megrögzött kór, e bizonyos veszedelembé sülyesztő bálvány ellen?!

Mi se legyünk! különök lapársainknál, teljesítsük hivatásunkat; úgy is tudjuk, hogy kinevetnek érte. És ha talán találkoznak olyanok is, a kik helyesléssel pecsételik meg szavainkat: vajjon fog-e azokon a szó? nem-e mások szemében látják meg a szálkát s a magukéban nem látják a gerendát.

Azután kicsoda előjoggal bir az a sajtó,

Egy szegény kézműves, ki a leirt tűzvész helyétől nem messze lakott, miután ott néhány óranegyedet leginkább csak nézessel töltött el, haza ment, lefeküdt s egy óra múlva meghalt. K i l ő n ő s u e m e a halálnak! Ezen több tekintetben igen érdekes feljegyzés, amint azt úgy íránva, mint emelkedett irányba mutatja, közzétételre volt szánva. Fel is küldetett a „Magyar Hirnapl“ szerkesztőségéhez, ezen lap 1851 aug 15-ki (536.) számában, a policia cenzurája miatt, legszebb részaitól megosztva s így igen csónkán jelent meg. Jonak láttam azért, épen alkalomszerűleg harminczket év elmúltával, ismét, de most-már a maga egész teljességében, közrebeszátani.

Közlő: Révész Kálmán.

Az elítelt végpercei.

Fésüs Lajos tegnap délután epoly nyugodt kedéllyel töltötte az időt, mint a del-előtti órákban. Mintegy három óra tájban megérkezett a fájdalomtól megtört anya, kit táviratilag értesítettek a farsáról. Az anyával együtt bejött az elíteltnek Julis nevé nővére, egy 17 éves leány.

A közönség, mely az iparos ifjak egyleti helyiségében gyűlt össze nagyszámban, hogy Fésüs Lajos érdekében kegyelmi kérvényt küldjön O felségéhez, továbbá gr. Degenfeld Kristóf ker. parancsnokhoz Temesvárra, értesült az anya itteléről, elhívta őt, s az ő nevében is menesztettek sürgönyökét kegyelemért, vagy az ítélet végrehajtásának felfüggesztéséért. A közönség nevében a tábornokhoz intézett távirat következőleg hangzik:

„Fésüs Lajos 39-ik gyalogezredbeli aliszit halálos ítélete kihirdetve, az úgy lefolyásával ismerős itteni polgárság körében általános részvétet keltett. Excellenciád kezében O cs. és apostoli kir. felsége mint legfőbb és legkegyelmesebb hadurunk úgy az ítélet végrehajtása mint a kegyelem. Nem a katonai hatóság önálló törvényes intézkedéseiben illetkellen beavatkozás, annál kevésbé a hozott ítélet ellen daczolás avagy épen demonstratív vezérelés minket midőn kegyelemért esedezünk; hanem a debreczeni polgárság általános részvéte és a fenforgó enyhítő körülmények, melyeknek kegyes figyelembe vételével legfőbb hadurunk emineus jogának alkalmazását sürgősen és mely alázattal kérjük. Az ítélet végrehajtása hoinap reggel 5 órára van kitűzve.

Több száz debreczeni polgar nevében M á r k Endre ügyvéd.

A második távirat szintén a polgárság nevében O felségéhez intéztetett következő tartalommal:

„Fésüs Lajos 39. gyalogezredbeli katona halálos ítélete hoinap reggel 5 órákor hajtatik végre. Az enyhítő körülmények egész sora forog ten. Felsőleg mint legfőbb hadurunk az ítélet avagy kegyelem. Alattvalói hódoló tisztelettel fordulunk felségedhez, mint a kegyelem osztogatásában mindenkor bőkezű uralkodóhoz, kegyeskedjek, tekintve a mely fájdalomtól megtört edes anyát, kinek ferje szemé világot veszte, másik fia munkaképtelenül elnyomorult, az ítélet végrehajtását felfüggesztieni.

Alattvalói hódolattal.“

A harmadik táviratot maga a megtört anya intézte gr. Degenfeld tábornokhoz Temesvárra. Ez így hangzik:

„Fiam Fésüs Lajos halálos ítéletét legfőbb hadurunk felhaltalmazásából excellenciád jogosult felfüggesztieni, a végrehajtást megakadályozni, kegyelmet nyújtani, a megtört anyai szív mely fájdalomtól sújtva esd excellenciádhoz a fenforgó enyhítő körülmények kegyes figyelembe vételével a kegyelemért. Férjem felkezü, világtalan, másik gyermekem elnyomorodott, egyetlen reménységem ő lenne.

hogy mások szabadságát akarja korlátozni? Manapság nincs rend- és rangkülönbség (!); a ruházat, az életmód és a czimeztetés tekintetében valódi köztársaságot teremtetttünk magunknak. Szabad akarata van mindenkinek. A szolgáló versenyre kel ur-asszonyával, a polgári osztály a főrangokkal; sőt sokszor tul is szárnyalja ezeket, vagy ha nem engedi a pokrócz hosszúra való nyújtózkodást, megvetéssel nézi le a szerencse gyermekét, a milyen ő is tudna lenni.

A fényűzésnek minden korban voltak követői azzal a különbséggel, hogy egyik országban és időszakban kevesebb, a másikban nagyobb szeszvedéllyel hódoltak neki.

Őseink kénytelenségéből is egyszerűek voltak, mert nem találták fel maguk részére az ezerféle kényelemnyújtó eszközöket; nem volt kifejtett társadalmi életük. (!) no mi nagyon feldicsékedhetünk ezzel. Nektünk van kifejtett iparunk, vannak szórakoztató helyeink, mindennap új divatot teremthetünk s élvezet-ről élvezetre járhatunk. És ki volna az ő megtagadó, a ki nem akarná felhasználni a lépten nyomon kínálkozó alkalmat?!

A fényes kirakatokban naponkint szebbnél szebb ruhakelmék ragyognak, a szabó, czipész naponkint tetszetősebb ruhát, czipőt mutat. Ki áthatna ellen még áldozat árán is a kisértetnek? meg kell venni, haladni kell a korrál, mert különben azt mondja a világ: elmaradtok és műveletlenek vagyunk.

Mert a műveltségnek az alapja ma már nem a lélek tisztaságában, nem az ész nemes gondolkodásában van, manapság művelt ember az ki, czifrán öltözik, urasan él, nyegle modorral bir. Ez a chic.

A korszellem így alakult át. A mi régen fényűzésnek tartották, az ma éltszükségnek vagy legfőbb kényelemnek tekintetik. Hajda-

Esedezem a legmélyebb fájdalomtól sújtott szívvel, az ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Fésüs Józsefné.

Az anya még a királynéhoz is fordult egy utolsó kérelemmel, azonban, minde me kíséreltek kárba veszték, mert válassz sem ő felségé, sem a felségés királyasszonytól nem érkezett egyetlen táviratra sem.

Csupán gr. Degenfeld Kristóf tábornok Temesvárról este fél 9 órákor küldött sürgönyválaszt német nyelven Márk Endre ügyvéd urhoz a hozzá írték kegyelmi táviratra, mely magyarrá fordítva így hangzik:

„Mindem körülménynek több nap i lelkiismeretes és legbelső hatóbb megfontolása után, nem voltam képes ezen súlyos katonai vétségnél, legnagyobb sajnálattalomra, kegyelmet osztani. Degenfeld tábornok.“

Igy szölt a kegyelmet vagy az ítélet felfüggesztését ridegen megtagadó távirat s ezzel Fésüs Lajos sorsa végleg el lett döntve. Azonban még sokan reméltek, hogy az ő felségéhez Ischl fürdőbe intézett táviratokra fog érkezni a késő éji órák n kedvező válasz s e végből megkérített a helybeli táviratállomás főnöke, hogy egész éjjeli szolgálatot rendeljen el ezen kivételes alkalmammal, mit az állomásfőnök készségeggel teljesíteni ígért. De hát minden reménykedést tönkretett a nemesen érző emberek kebeleiben a mai szomorú reggel, midőn az elíteltet végig a pétérfán, csapó és varga-után kiszállították a vesztőhelyre, világos bizonyossággal annak, hogy kegyelem sehonnan nem érkezett.

Alább leirtuk ugyan a kivégzés jelenetét egész borzalmasságban, szabad legyen e helyen egyuttal felsorolnunk azt is, hogy hát tulajdonképen mi volt a bűne Fésüs Lajosnak, nehogy bizonyos részről azzal vádoltságok a sajtó, és a közönség hogy rokonszenvezik egy gonosztevővel s annak megmentése irán mindent elkövet. A ma felolvasott ítéletből ugyan is, arról értesültünk, hogy három bűne volt Fésüsnek; egyik az, hogy 2 frt 40 kr értékű liszt zsákok lopott, mely azonban megkerült; a másik az, hogy Balog Imre kereskedésében 6 frt 24 krnyi adósságot csinált; a harmadik pedig az, hogy Zeiterer József kapitányra gyilkossági szándékból ráölt, de nem talált.

Ez utóbbi — kétségtelenül áll — súlyos beszámítás alá eső tett. Igen, de az ok szüli az okozatot; lehet-e jépezlui, különben hogy egy katona, még ha csak káplári rangban van is, csupán privát passióból ráljön a kapitányára? E kérdésre nem kívánjuk megadni a feleletet. A második, vagyis a lisztes zsák lopása, egészen olyan dolog, hogy a halálbüntetés kiszabására szintén nem lehetett határozó befolyással; a harmadik pedig hogy 6 frt 24 kr adósságot csinált, egyszerűen kihágásnak minősíthető.

Ily felfogásból indulván ki a közönség is a szigorú ítéletnek más büntetés nemre átváltástatást kérelmezte, mely törekvésének azonban, mint már fentebb írtuk, semmi eredménye nem lett.

Fésüs Lajos kivégzése.

Fésüs Lajos, a Debreczenben állomáscsászó 39 ik gyalogezred egyik káplárját ma reggel végeztek ki a vasut melletti régi akasztó-helyen. Az elítelt a mult éjjelt igen nyugodtan töltte a siralomházban. Margitáról bejött anyja Fésüs Józsefné és nővére, Fésüs Julis még az este vetek igen érzékeny bucsut a fiutól, a ki az anya állítása szerint különben otthon mindig a legjobb magaviseletű volt, s mint a nyomorék szülek egyedüli támaszát, testvérei közül, kik szintén munkaképtelenek, legjobban őt szerettek.

nában még a fejedelmeknek sem volt több két pár fehér ruhájánál. Nem kinevetni való volna manapság két pár fehér ruha? VIII. Henrik király kedvese dícsékedve írta barátjának, hogy 3 inget és 2 pár cipőt kapott ajándékba. Ma cselédeink is gnyagosan, vagy legalább is közönyösen fogadják az ilyen ajándékok.

Ma a fényűzés fénykorát éljük, mert a látszatot szeretjük. Kénytelenek vagyunk beismerni, hogy tömjénezünk magunknak, öntet-szertők vagyunk s felpiperevzünk magunkat a sallangokkal, azt hisszük, hogy ezzel ember társaink felett legalább egy léfjével kitűnünk. Versenyre kelünk különböző anyagai és erkölcsi erővel egymással, azért hogy egymást le-nézhesstük. Ma mindenkinek jogában áll megvetéssel nézni le másikat, az valójában különb nálunknál.

Fényűzés mindig volt, mert az emberek gyarlóknak születtek, tehát valószínűleg lesz is minden időben. Olyan az mint a levegő, a legszegényebb gnyűbőba is belopózik. — Alig lehet észrevenni, hogy henn van. Pedig ha megtekintjük ma a legegyszerűbb földmives hajtékát, nem egy oly czikkre akadunk, a melyről még a nagyapa és nagyanya mit sem tudott. Hátha csak a pár évtizeddel ezelőtt elhalt öregek felkelnének sirjukból és látnák a hirtelen elharapozott fényűzést, és ha tudnák, hogy mind azt nem ingyen adták, a sok sessió leolvadt néhány holdacszkára, mert kellett a szeszlis székre, a kanapéra és a teljesen haszon és czélnélküli czifraságokra. Ha feltámadnának azok a becsületes, egész életüket nemes egyszerűséggel, folytonos munkában, de melegeledés között eltöltött ösök és látnák unokáik fekevesztett fényűzéseit s bizony engedelmet is kérnek, hogy eltévédtek s még szolgálóikat is nagyságos kisasszonyoknak néz-

Az anya kétségbeesve borult fia nyakába, s könnyeivel áztatta arcát sokáig, alig tudtak egymást elválni; a válás órája mégis elkövetkezett, a fiu letörölte könnyeit, s bátran bízta anyját és testvérét, hogy ne busuljanak, majd megajgiti őket az isten.

Ma reggel öt órára volt kitűzve az indulás a vesztőhelyre. Fésüsnek readelkezésére volt bocsátva egy kocsi, de ő azt nem vette igénybe. Mellette K á d á r Imre segédlelkész részesítette őt az utolsó vigaszokban, körülötte szuronyos katonák. A menet után pedig a kíváncsi közönség óriási számban. Így kísérték Fésüs Lajost utolsó útjára. A menet igen lassan haladt; közben-közben megállott pihenni, úgy hogy háromnegyed hétre járt az idő, mikor kiértek. Fésüs az egész uton virgínia szivart szitt, s azt tartotta kezében még akkor is midőn kiért.

A kettős hegy völgyében ekkor a katonaság négyoszóget képezett, a hadbíró pedig felolvasta német nyelven az ítéletet, mely magyar nyelven ismételtetett az elítelt előtt. Ekkor egy tiszt tudomására adta Fésüsnek, hogy jogában van társai közül választani tetszése szerint, a ki szeméit be fogja kötni. Fésüs még akkor is elég bátran R ó t h Károly szakaszvezetőt szolította ki a sorból hogy szeméit kösse be; ez megtörtéven Fésüsnek még az a kívánsága volt, hogy engedjék meg, miszerint két legjobb barátját megölelhesse. E kívánsága azonban már nem teljesítettett.

Ezután letérdeltek, kezeit összekulcsolta térdén négy közkatona három lépésnyire közeledett hozzá, fegyverközt reá szegtek, elsütötték és Fésüs összeesett. Az orvos gyorsan hozzá közeledett, megvizsgálta s konstatalta hogy Fésüsben még élet van. Ekkor ismét két katonát parancsoltak közelebe, kik ismét reá tüzelve, életét egészen kioltották.

A nagy számú közönség sirva és horzálommal nézte végig az egész irtózatot jelenetet. A négyoszóben fellállított bakák is törölték könnyes szemekiket.

Ekkor imára vezényelték, a katonaság letérdelt, s a lelkes egy utolsó isten hozzádott mondott a kivégzett roncsolt földi maradványaihoz s a katonákhoz intézett néhány szavai után a holttest feketé koporsóba tetéven, a kivégzés helyén ásott sirba öröknyugalomra tetétt. Nyugodjanak porai békében!

Helyi hírek.

* Augustus 2-ának, a debreczeni csata napjának emlékét, kegyeletesen ünnepelte meg ma a város közönsége. Daczára annak, hogy a már reggel kezeltetett nagy szel folytán az idő kedvezőtlenül vált, mégis nagy számú közönség gyűlt össze a főiskola előtti téren, hogy onnan a honvédsírokhoz kivonuljon. Az ünneplés sorrendjét a tanuló ifjúság állapította meg. Elöl ment a tűzoltó egylet, utána az egyenruhás 48/49-iki honvédek, a városi dalárda, a tanuló ifjúság torna-egylet, a függetlenségi párt és kör, az iparos ifjak egylete valamint egyéb társulatok és egyletek testületileg és a nagy közönség. A menet a nagy szél miatt csak igen lassan haladhatott; kierre a honvédsírokhoz, melyeket Tóth Mór kir. ügyész ur valóban dícséretre méltó buzgósággal gondoz, a városi dalárda énekelte a Szózatot, mely után K e l e m e n Andrásh jöghalagató emelkedett hangon tartott emlékbeszédet adott elő Azután ismét a dalárda énekelte a „Vihar“-ban című dalt, mire K o z m a Zsigmond esküdt felügyelő hazafias költeményt szavalt Abrányi Emiltől. Az ünneplést befejezte a honvédsíroknál a dalárda „Csatadal“ című éneke. Ezután a közönség visszaindult ugyanolyan sorrendben mint jött s az emléktérben a honvédeknek a dalárda a szabadságdalt dalolta, M e g y a s z a y Gyula pedig Petőfinek,

de ha megtudnák, hogy ezzel a fényűzés-sel nem gyarapodott ám az örökség, hanem inkább az uzorára felvett kölcsönök miatt a sessiósz gazdából uri lehetü pucezatos gavallér lett, kinek mahoinap kubikus talicska terhe alatt kell görnyedve keresni meg napszámját, aligha utaltál nem feküdnének vissza, hogy korán lemaradnak ettől a czifra élettől.

Es miként a gazdálkodók a fényűzés lidérez fénytől csalogatva, bódultan rohannak bizonyos vesztükbe, ép úgy az iparosok, tisztviselők és minden állásu osztálya a társadalomnak, elmerülnek a fény után uszó nagy árban.

Mert az a megzafolhatlan igazság, hogy a ki csak annyit ad ki, a mennyit bevesz, még nem fényűző ugyan, de nem is jó gazda; a ki kevesebb ad ki, mint a mennyit bevesz: takarékos; a ki többet ad ki, mint a mennyit bevesz: pazarló, tékozló; és végül a ki nemcsak hogy többet ad ki, mint a mennyit bevesz, de oly dolgokra ad ki, melyek nélkül könnyen el lehetne: már fényűző.

A tarsalogs fényűzés sehol, még a fejedelmi udvaroknál sem jogosult, legalább közgazdaságilag nem az, de a nagy uraknak a dugzagdagoknak e tekintetben sok megengedhető ott, a hol, és a mi közönségesebb társadalmi állásu egyénnel vagy családnál egyáltalában kárhözátandó.

Nem illő a felsőbb osztály utánzása az alsóbb rendűk által még akkor sem, ha nem vezet örvénybe, de megbocsáthatlan vétek helyre pótolhatatlan ott hol anyagi romlásunkra vezet. A fényűzés a társadalmi bajok egész láncolatát vonja maga után. Maradjon tehát mindeuki azon életmód, öltözet és háztartás mellett és azon határok között, melyeket számúra a gondviselés a társadalomban kijelölt. Legyen vezérelve egyszerűség és takarékoság.

* Kere mi miniszter a serteségek és gyártmány igazolványának az ily c nek, hogy e irant B o g o s jának.

* A ze 11-én szomb helyiségben tand, — me kik talán be kaptak voln hivattak. T dek ajánlás nökség.

* Gyerdasutcazi hatott, mel eredeti nép adás kitűnő tak Bal komikus ját

„A nemzethe végre befeje kelte. S ezze lityük szant megkoszoruz

* Dalehan mult ev leti közzyle tes halároza kivalón jell hüségét es ven vissza t sek melynek fejezést adj kesz magyar kettős pály mások a me érkezett 14 zottság lesz tani, s anna összehozása kell hogy le bocsáttattak letünk, hogy Bika vendé dalestelyt re mível az ad eszme város nak mevaló okból szabá estélyünk a tönemes láto dij 50 kr, ke dal- és zene

* Felhrosainkhoz. reczeni kere hó végén va lés, ipar s terium bizto tett zárvisz kötelességen hazai keresk tostitó utöz ajánlani e hgy ha n k r n o k o ebbeli feltéte reczeni kere hoz fordulni toszág mindet sekre készse szakszerien üzleti teendő és levelezők tek mellett ban, 1883. igazgató.

* Zeite logezredul tetett át. M zik el város

* A d e pítésére kir lap tegnap. H-Böszörme rosok.

* Felhőnap a Fésüs ban szükség segeihez hoz deletől 10 d lysiségében a legül megma hova fordít hessék. Lör

* Gyásnyug. örüag kei: Katalin neje Kállay mér: Özv. Julia a legu tudatják fele anya s a gy öz. G e r

VAY KATA reggeli 3 ó lotti szentes 77 ik évébe halottunk h számu házsn fognak besz családri sirt tása szerint gesztelő sze hó 3 kán, re benutattatnánk, hára meghivatnak ten Alott

* Kere mi miniszter a serteségek és gyártmány igazolványának az ily c nek, hogy e irant B o g o s jának.

* A ze 11-én szomb helyiségben tand, — me kik talán be kaptak voln hivattak. T dek ajánlás nökség.

* Gyerdasutcazi hatott, mel eredeti nép adás kitűnő tak Bal komikus ját

